

אור שלום

מרכז גורני ללימוד פנימיים הגורם והמטיב
לאורו של האדמו"ר מקומאנא י"ט אהר"ר שלום ספרין לצוק"א

דוא"ל - mailto:info@ohrshalom.net		באינטרנט - http://www.ohrshalom.net	
"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות			
אברם מלכה בת אברהם	גרבר מריננה בת אברהם	דלמט דן בן דוד יצחק	חלואה פני בת אליהו
אמבוס נושה בן שמואל	ברקו לאה בת נחמיה	הבר פרידה בת אשר	יערון מרים בת אברהם
בורג גולדה בת אברהם	גליקשטיין נחמה בת זאב	יונה מרטה בת יוסף	מוזס ברכה בת שלום
אסתר אסתרית בת משה	קאבן אלה בת יעקב	קורן קלרה בת אליעזר	רובין אירינה בת יפים
חזק חזק ונתחזק		"פרשת החודש הזה לכם"	
שנה שנייה		- פרשיות ויקהל פקודי -	
עלון מספר - 135	הד"נ - חברון - 17:27	מוצ"ש - חברון - 18:25	העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה – "החודש הזה לכם ראש חדשים"

בקריאת פרשת החודש אנו קוראים "החודש הזה לכם ראש חדשים וגו' דברו אל בני ישראל ויקחו להם איש שה לבית... בעשור לחודש". ואמר האדמו"ר זיע"א שצריך להבין מדוע נצטוו שני ציווים בפעם אחת, למנות את החודשים מחודש ניסן ומצוות נטילת השה לייחדו לשם מצוות פסח.

הרה"ק מפיאסצנה בספרו "אש קודש" מבאר על פי הקושיא הידועה שהלא אמר הקב"ה לאברהם שיהיו במצרים ארבע מאות שנה ולבסוף היו רק מאתים ועשר שנים, אלא מכיוון שלפני שאמר ה' "החודש הזה לכם" וגו' גם ישראל היו מונים את החודשים במניין שנות החמה ולפני יציאתם ממצרים נצטוו למנות את החודשים מחודש ניסן והיינו לשנות הלבנה, ובה נתבטלו כל מספר השנים שהיו קודם על פי שנות חמה ושוב לא היה מספר שנים עד אז וכיון שכבר נתמלאה סאתם שהיו צריכים להיות ארבע מאות שנה התאפשר לשלחם, כיון שכבר לא היה תלוי במספר השנים רק בסיבת הגלות. ועל כן נצטוו לקחת את השה לקרבן פסח ביציאתם ממצרים.

ובאופן אחר מפרש שהרי לקבל מצוות צריכים הכנה וכמו שמצינו במתן תורה איך שהזקקו ישראל להכין את עצמם, ומצוות "החודש הזה לכם" היתה מצווה ראשונה ואיך יוכלו ישראל לקבלו בלא שום הזדככות תחילה. לכן נתן ה' מצוות לקיחת השה שהיא אמונה במסירות נפש ממש וכמו שאמר משה רבינו "הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלוננו", ועל ידי זה זכו לקבל המצווה של "החודש הזה", ולכן שניהם נאמרו יחד "החודש הזה" - מצווה ראשונה, "ויקחו להם איש שה" על ידי שיקבלו עליהם שבעשור לחודש, ויקחו וגו' יזכו לקיים את המצווה הראשונה.

והנה ניתן לומר שבקרבן פסח ראו שבני ישראל אינם תחת המזלות כי בחודש ניסן שאז שולטים מזל טלה שהוא אלוהי מצרים וביום ט"ו שהוא אמצע החודש תוקף התגברות המזל, בו ביום שחטו ישראל את הפסח והייתה מפלתם של מצרים ויצאו ישראל ביד רמה, וגם בקידוש החודש אנו רואים שהטבע משועבד לישראל כמו שאנו רואים בירושלמי "בת שלוש שנים ויום אחד אם נמלכו בית דין לעבר את החודש... חוזרים אף שכבר נעקרו, וזהו פירוש "החודש הזה לכם" - שמסורה תחת ידכם, ולכן יש שייכות לשני הציווים שבשניהם אנו רואים שהטבע משועבד לישראל.

ומכאן מודעה רבה כשקוראים את פרשת החודש לתת אור ורעיון לכל אחד מישראל שיהיה יודע שהכל מסור לידי בית דין של מטה, וכשם שבית דין של מטה גוזר מסכימים עמו מן השמים, ועל כן יהיה הוא זה אשר יעשה דין לעצמו – היינו שיהיה דן את מעשיו ויקבל על עצמו לתקן את אשר עיוות, אשר למען יגזור הקב"ה עליו קדושה וטהרה בכל מיני השלמות בגו"ר.

מאורות המידות – שבת הוא זמן המסוגל לברכה

יש לבאר את הסיבה שבעבורה הקהיל משה את בני ישראל לפני צוותו אותם על מצות יום השבת ועל הקמת המשכן על פי העובדא שהיה עם הרה"ק הר"ר אלימלך מליזענסק זי"ע שנודע לו פעם שהה"ר שמעלקא מניקלשבורג זי"ע נמצא בצרה גדולה וסובל רדיפות מבני עירו, והטריח את עצמו ונסע לעירו ועשה מה שעשה עד שבני העיר שבו בתשובה והעריכו כראוי את גדולת וקדושת רבם הרר"ש.

ובחזרו לביתו נתבשר מן השמים שבשכר מעשהו זו ניתן לו כוח לברך את ישראל זמן מסוים, אך בדרך הילוכו - כמו שהיו הדרכים פעם בינות ליערות ומדברות - לא נפגש עם שום בר ישראל, והזמן הקצוב עוד מעט ונגמר. ונצטער אותו צדיק על זה צער רב, אך לבסוף עזרו השי"ת ופגע באשה יהודיה אחת אוספת עצים ביער, ומיד עמד וברכה.

על כל פנים רואים ממעשה רב זה שכשאר האדם מקבל כח לברך את ישראל צריך לראות לנצל כח זה ולהשפיע על יהודים ברכות שמים מעל, ויש לו לחפש ולבקש אחרי אנשים לברכם.

והנה שבת קודש הוא יום מבורך כדכתיב (בראשית ב, ג) "ויברך אלקים את יום השביעי" ולכן יש להתאסף בו יחדו ולברך איש את רעהו, כנהוג באמת אצל הצדיקים תלמידי הבעש"ט וההולכים בדרכם ששבתים בשבת לחיים ומברכים אחד את השני, שהזמן גרמא ומסוגל שיחולו הברכות ואפשר לפעול אז גדולות ונצורות.

ובמקדש נמי כתיב (תהלים קלג, ג) "כי שם צוה ה' את הברכה" וגם שם יש ענין גדול להתאסף ולברך את ישראל. ואפשר לומר שמפני זה כאשר עמד משה לצוות את ישראל על יום השבת ועל המקדש קרא לכל עדת ישראל בהקהל, להורות ענין זה לדורות. ובזה מובן גם סמיכות השבת למקדש, שבשניהם יש ענין גדול בהקהל דווקא.

מאורות הדרש – מתוך חיבתן של ישראל

פרשת המשכן למה חזרה ונשנתה בתחילת ספר במדבר כשהקדוש ברוך הוא מצווה את משה רבינו למנות את ישראל ופרשה שלימה שם נאמרה על מנין כל שבט וכל מחנה על דגלו?

אומר רש"י שם שמתוך חיבתו של הקב"ה לישראל הוא מונה אותם כל שעה, בדומה לכך אפשר להבין גם בפרשה שבכאן - פרשת פקודי המשכן. כי בעצם לא מובן לנו למה נאמרה כל הפרשה הזאת על כל פרטיה? הנה מוצאים אנו, למשל, בפרשת קרבן פסח (בא) שהתורה מפרטת את כל דיני הפסח, כיצד לצלותו ואיך לאכלו על מצות ומרורים וכל השאר, כל זה בענין הציווי על כך, וכשמגייעים הדברים לקיום הציווי בפועל על ידי ישראל, פוטרת התורה אותם בפסוק אחד: "וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה".

והלא אף כאן במשכן מספיק היה פסוק קצר, מעין "וילכו ויעשו", על קיומם של ישראל את מצות הקמת המשכן, לאחר שכבר פרטה התורה בפרשת תרומה את ציווי מלאכת המשכן על כל הלכותיה ודקדוקיה? ומה נשתנתה מצוות הקמת המשכן שהיתה רק לשעה, ממצוות קרבן פסח שהיתה לדורות? אלא שכנראה שגם כאן היה הדבר מתוך חיבתו של הקב"ה לישראל. שבורים ורצוצים היו ישראל לאחר המכשול בעון העגל ונטילת כתריה מהם על ידי המלאכים.

והלא בשעת החטא חשבו ישראל שמשה רבינו מת והשטן בלבב את דעתם ונכשלו, והנה רואים הם שוב את משה בכל הדרתו ופניו קורנות באור השכינה, ומה אדמו פניהם מבושה באותה שעה. וכעת הם שומעים מפי משה את ציווי ה' על הקמת המשכן, שבכך תשרה שכינה בישראל. והם הטילו את עצמם בכל עוז התלהבותם וחשקם בעבודת הקודש זו של הקמת המשכן, שיהא בו גם משום כפרה על עוון העגל שנכשלו בו. וכמו שבעל ה"אור החיים" מפרש בפרשה את הפסוק "ותכל כל עבודת משכן אהל מועד", "ותכל" הוא מלשון "כלתה נפשי", נפשם כלתה ויצאה מרוב חשקם להידבק בה' בעבודת המשכן.

וכמה חשוב היה דבר זה לפני הקב"ה, ונתכפר להם עוון העגל, כמו שאומר בעל ה"אור החיים" אחר כן בפרשה (לט, לב) "ובזה נשרף ונפזר אפרו של חטא העגל" - אש התלהבותם של ישראל בעבודת המשכן שרפה את עוון העגל ופזרה את אפרו. בדומה לילד שחטא לאביו ולאחר מכן הוא מתיישב ולומד תורה מתוך הרגשת חרטה על חטאו, מה חביב הוא בעיני אביו באותה שעה! על כן עמד הקב"ה וחזר ושנה בתורה את כל פרשת מלאכת הקמת המשכן עם קיומה בפועל על ידי ישראל. כל כך היתה חיבתו להם אותה שעה.

מאורות הזוהר – מעלת קריאת מעשה הקטורת בכל יום

מי שקורא את מעשה הקטורת בכל יום ניצול מכל הדברים הרעים ת"ח דהא אמרו וכו': בוא וראה, כי אמרו, שכל אלו עזי מצח, שאין להם בושה, אין להם חלק בעולם הזה ובעולם הבא. כל אלו עזי מצח שהיו בישראל, כשהיו מסתכלים בציץ ההוא, היה נשבר לבם ומסתכלים במעשיהם. משום שהציץ היה עומד על אות, שהיה נחרת עליו קדש להויה, וכל מי שמסתכל בו היה בוש ממעשיו.

וע"כ הציץ מכפר על עזי פנים ועזי מצח. אתוון דרזא דשמא וכו': סוד אותיות של השם הקדוש שהיו חקוקות על הציץ, היו מאירות באור בולט ונוצץ, כל מי שהיה מסתכל בהתנוצצות ההיא של האותיות, פניו נופלים מאימה, והיה נשבר לבו, ואז הציץ מכפר עליהם, באופן הזה, כיון שהוא גרם שישבור לבו ושיכנע לפני אדונו. כגוונא גא קטורת וכו': כעין זה קטורת, כל מי שהריח בעשן ההוא, כשעלה עמוד העשן ההוא מאותו מעלה עשן, היה מברר לבו בברור לעבוד לאדונו, ונעבר ממנו הזוהמא של היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד כלפי אביו שבשמים. משום שקטרת הוא שירת היצר הרע ודאי בכל הצדדים. וכמו שהציץ היה קם על נס, כך קטרת. שאין לך דבר בעולם לשבר את הסטרא אחרא חוץ מקטרת.

ת"ח מה כתיב וכו': בוא וראה מה כתוב, "קח את המחיתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת", מהו הטעם, "כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף". כי אין שבירה לצד ההוא חוץ על ידי קטרת. שאין לך דבר חביב לפני הקב"ה כקטרת. ועומדת לבטל כשוף ודברים רעים, מבית. ריח ועשן של קטרת שעושים בני אדם, הוא מבטל כשפים במעשה ההוא, כל שכן קטרת. מלה דא גזרה וכו': דבר זה, גזרה עומדת

לפני הקב"ה, שכל מי שמסתכל וקורא בכל יום מעשה הקטרת, ינצל מכל הדברים הרעים והכשפים שבעולם. ומכל פגעים רעים, ומהרהור רע, ומדין רע, ומות, ולא ינזק כל יום ההוא, כי אין סטרא אחרא יכולה לשלוט עליו. וצריך שיכון בו.

אר"ש אי בני וכו': א"ר שמעון, אם בני אדם היו יודעים, כמה עליון הוא מעשה הקטרת לפני הקב"ה, היו לוקחים כל מלה ומלה ממנו, והיו מעלים אותה עטרת על ראשם, ככתר של זהב. ומי שמשתדל בו, במעשה הקטרת, צריך להסתכל בו. ואם יכוון בו בכל יום, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסתלק מיתה ממנו ומעולם, וינצל מכל דינין שבעולם הזה, מצדדים רעים, ומדין של גיהנם, ומדינה של מלכות האחרת.

בהוא קטרת כד וכו': בקטרת ההיא, כשהיה עולה העשן כעמוד, היה רואה הכהן אותיות של סוד השם הקדוש פורחות באויר ועולות למעלה כעמוד, לאחר כך, כמה מרכבות קדושות מסבבות אותה מכל הצדדים, עד שעולה באורה ושמחה ומשמח למי שמשמח, וקושרת קשרים דהיינו שמיחדת יחודים, למעלה ולמטה, ליחד הכל. וכבר העמידוהו. וזה מכפר על יצר הרע ועל עכ"ם שהוא סטרא אחרא, וכבר העמידוהו.

מאורות היכל הברכה – "לעשת אותה"

כתב הסבא קדישא מהר"א זצוק"ל [שמות ל"ו, ג] "לעשת אתה חסר וא"ו דהטענה היה שהעם מרבים הבל וחיות אלהות יותר מכח השגה והוא למלאכה אשר צוה לעשת אתה למעלה ביחודים קדושים. ויש שבירה ונפילה בהמשכות מוחין וחיות יותר מן מדרגתן, ולזה העביר קול שלא יעשו עוד מלאכה ביחודים לתרומת הקודש דלעילא אלא יעשו סתם ויכלא העם מהביא, ויכלא הגשם מן השמים, כי על ידי קדושות עשי מלאכה ביחודים נתרבה השפע בעם והשפיע יותר אור ובעלי המלאכה יותר מן הראוי לקבל, ולזה כשיעשו סתם לשם שמים בלתי יחודים אזי נתקררין מעט העם ויכלא העם ויכלא הגשם. והבן."

מאורות הסיפור החסידי – שני הנפוליונים – חלק ד

תקציר: זליג הפרוש מוולקוביסק שבליטא היה צדיק שפרש מביתו כל השבוע ועסק בתורה בבית הכנסת, היו לו שני ילדים ישכר וזבולון שגם הם גדלו ועסקו בתורה, אולם לאחר נישואיהם ישכר המשיך ללמוד וזבולון פנה למסחר אולם המשיך ללמוד גם כן. אשתו של ישכר פתחה חנות כך שישכר יכל ללמוד בשלוה. לימים נולדו לישכר ואשתו שני ילדים שהוסיפו אושר על אושרם.

כשנולד להם הילד השלישי נפטרה אשתו ליפצע, אחיו זבולון ביקש מאחיו שיסכים לקבל ממנו תמיכה חודשית כדי שיוכל להמשיך ללמוד בשלוה, ויתחלקו בשכר לימוד התורה בעולם הבא, ר' ישכר הסכים לאחר שרבי בנימינה רבו אמר שלא יחסר לו מחלקו שלו בעולם הבא, אפילו שמתחלקים בשכר, אולם תנאי התנה ר' ישכר שהוא עולה לארץ הקודש ולשם ישלח את תמיכתו וכך עשו, והצליח ונישא שנית ונולדו לו עוד ילדים, והיה שקוע בד' אמות של הלכה.

בערב פסח השתהה משלוח הכסף מחוץ לארץ ור' ישכר לא היה לו ממה לעשות את הפסח. אחת השכנות של ר' ישכר החביאה שתי מטבעות כסף (נפוליונים) בארון הספרים וכשילדיה ניקו את הספרים לפסח מצא אחד הילדים את הכסף והכניסו לכיסו. עתה נשוב אל ר' ישכר דב. כבר נקפו ימים אחדים בתוך ניסן - ושליח הדואר שהיה מביא את הודעות ההעברה עדיין התמהמה לבוא. ירד ר' ישכר דב אל הכותל המערבי ושפך את לבו לפני הזן ומפרנס כל, לבל יביאהו חס ושלום לידי נסיון, שיאלצהו חלילה להפר את נדרו, שלא להזדקק לבריות ולא ליהנות משולחנם של אחרים. בשובו מן הכותל, בדרכו אל ביתו, סמוך לשיבת "שער השמים" של המקובלים, ראה ר' ישכר דב את נחומקה, ילדו הקטן של שכנו ר' לייב, יושב על מגרש ה"חקורה" מאחורי בית הקטנות ומשתעשע במטבעות זהב שהיה מגלגלם על פני חלוקי אבנים, משל היו צעצועים פחותי ערך.

ככל שהתקרב אל הילד ואל מטבעותיו, כן גבר בטחונו שאין אלה אלא נפוליונים של זהב, סכום רציני בימים ההם, שדי לו באחד מהם כדי לפרנס משפחה במשך חודש ימים. אכן, נצנצה מחשבה במוחו של ר' ישכר דב, נתקבלה תפילתי ליד הכותל המערבי. מן השמים ריחמו עלי וזימנו לי "מציאה" זו. לא חלילה לצמיתות, רק בהלוואה, להכנת צרכי החג, ולכשירחיב - אחזיר את הנפוליונים כמו שלקחתים. - מהיכן, ילד, לקחת מטבעות אלה ומה בדעתך לעשות בהם? שאל ר' ישכר דב.

"מצאתי אותם", השיב הילד, "כבר אני הולך אל ניסים לקנות ממתקים ומוצצים. הנה דוכנו כאן, לא הרחק מ'החורבה". - ואם במקום שני המטבעות הקטנים, הוסיף ר' ישכר דב לשאול בקול רועד, אתן לך שלושה ואפילו ארבעה מטבעות גדולים, שבהם תוכל לקנות הרבה סוכריות, התסכים? לא המתין עוד ר' ישכר דב לתשובתו של הילד, לקח ממנו את שני הנפוליונים ותחב לידו שלושה קאבאקים, שקוטרם גדול וערכם מועט, וללא אומר ודברים פנה ללכת לדרכו. נחומקה התבונן במטבעות "הגדולים", חייך חיוך של אושר ילדו, מיהר אל דוכנו של ניסים וקיבל תמורת הקאבקים מלוא החופן סוכריות ועוד כמה חפיסות של שוקולד. שמח וטוב לב חזר נחומקה

הביתה. כשסיימו ילדיו של ר' לייב קרלינר לאוורר את הספרים והחזירו למקומם בארון הספרים, ניגשה זלאטה, כמנהגה מאז, לבדוק אם "האוצר" שלה מונח במקומו. זעקת שבר פרצה מגרונה: "הנפוליונים אינם! יהודים, הצילו! גנבו ממני את האוצר! נחומ'קה החוויר לשמע צעקות אמו ומיהר להימלט החוצה.

התנהגותו הסגירה אותו ועליו נפל החשד, שידו במעל. תפס ר' לייבל את נחומקה באזניו הקטנות ובעינים מזרות אימה הרעים עליו בקולו, שיגלה מיד היכן הנפוליונים. הילד "נשבר" ובקול בוכים סיפר, כי בדרך מקרה "מצא" את המטבעות, וקנה בהם סוכריות אצל נסים היושב עם מרכולתו סמוך לחורבת רבי יהודה החסיד. מיהר ר' לייב אל נסים, ובסבר פנים חמורות תבע ממנו במפגיע שיחזיר מיד את הנפוליונים שקיבל מהילד. נסים הכחיש מכל וכל, הפך לעיני ר' לייב את תיבתו, שפך את כל הפדיון של אותו יום ואמר: "הבט נא וראה, ר' לייב, תמצא כאן קאבקים, בישליקים - אבל נפוליונים? מעולם לא קיבלתי לידי "נפוליון זהב!" צעקותיו של ר' לייב נשמעו למרחקים בסמטאות ירושלים העתיקה.

"גנב", זעק לעבר נסים, "כלום כך יאה? להוציא במרמה נפוליונים מילד קטן?" ואולם נסים התגונן באומץ וטען בתוקף, שאך עלילה מנסה ר' לייב לגולל עליו. כאשר כלו הקיצין, תפס ר' לייב את נסים בשרוולו ובקול מצוים צעק: "בוא אל ר' שמואל! יאמר רבי שמואל אשר יהיה לו לומר!" קיפל נסים את "חנותו", העמיסה על כתפיו והלך עם ר' לייב אל רבי שמואל סלנט, רבה הנערץ של ירושלים בימים ההם. לאחר חקירה יסודית יצא פסק דין מלפני בית דינו של רבי שמואל סלנט, שעל סניור נסים להישבע, כי אומנם לא קיבל את הנפוליונים מידי הילד. נסים קיבל את פסק הדין בשלוות נפש. יום השבועה נקבע לאחר הפסח, עם סיום הפגרה וכאשר בית הדין יחדש את ישיבותיו. [המשך יבוא בס"ד לוקט מ"אנשים של צורה"]

מאורות צדיקים - הרה"ק רבי שלמה הכהן מראדומסק זצוק"ל

הרה"ק רבי שלמה הכהן מראדומסק בעל ה"תפארת שלמה" דרכו בקודש של רבינו שפעמים רבות כאשר שאלו ממנו עצה השיב מילתא בדביחותא ומפורסם דבריו הקדושים תשובותיו אשר השיב בין החסידים הרבה, ויען שרבותינו ז"ל אמרו "שיחת חולין של תלמיד חכמים צריכים לימוד הנני להביא פה מעט משיחותיו הקדושים ממילתא בדביחותא. שמעתי שבעירו ראדאמסק היה שם איש מסוד אחד ובעל עבירה ר"ל, והוא הטמין עצמו תמיד מפני זקני זצ"ל שלא יראהו ויאמר לו דברי תוכחה, אבל פעם אחת עשה האיש ההוא ברית מילה, ובעל כורחו היה מוכרח לילך להרב לכבדו בסנדקאות כנהוג.

ובבואו לזקני זצ"ל אמר לזקני זצ"ל בזה"ל: רבי, באתי לכבד את רבינו במצוה, ותיכף השיבו זקני זצ"ל: עבירות אתה עושה בעצמך ומצוות אתה מכבד אותי? שאלו האיש אם רבינו יבייש אותי ולא יהיה על הברית מילה יהיה לרבינו עבירה? השיבו זקני זצ"ל: אתה עושה עבירות גדולות מאוד ולי אין אתה מניח לעשות אף עבירה קטנה הזו, ונכנס עמו בדברים ואמר לו דברי תוכחה עד שהאיש הטיב דרכו. ושמעתי בשם קדשו שהקשה על מה שאנו מברכין בבוקר ברכת "הגומל חסדים טובים לעמו ישראל", והקשה וכי יש חסדים שאינם טובים (עי' בתפא"ש עה"מ בשער התפילה) ותירץ כבדיחותא למשל למי שנפל ושב ר' רגלו האחת ר"ל ונעשה לו חסד גדול שהיה יכול לשבור ח"ו גם רגלו השנית וזהו באמת חסד, אבל אינו חסד טוב, ולכך מברכין הגומל חסדים "טובים" שהיו החסדים ג"כ טובים שלא יפול ולא ישבור ח"ו אפי' רגל אחת.

פעם ראה למדן אחד ישן בבית המדרש באמצע הלימוד, והלך אליו זקני זצ"ל להעירו ושאל אותו אם יודע ליישב את קושיית רב החובל, הלמדן תמה שהיה בקי בש"ס ופוסקים ועדיין לא ראה ולא שמע מקושיית רב החובל, וכאשר חשב הרבה בזה אמר לו זקני שכוונתו היא על קושיית רב החובל שהקשה ליונה בן אמיתי כמו שנאמר "ויאמר אליו רב החובל מה לך נרדם קום קרא אל אלוקיך". פעם ראה למדן אחד שישב כל הלילה ולמד ג' דפים גמ' עם תוס' בעיון והלמדן הזה היה בטבעו אוהב כסף, ויאמר אליו זקני זצ"ל "ווי העמודים" (פי' שלמדת ששה עמודים גמ') "וחשוקיהם כסף" - ועדיין יש לך חשק לכסף. נסתלק בכ"ט באדר שנת תרכ"ו.

הרה"צ רבי יצחק מרדכי הכהן אב"ד פלאוונא זצ"ל נכד רבינו בספרו אוהל שלמה (ע' נז) עטרת שלמה (פז-פח) (מובא ב"הילולא דצדיקיא")

החידה השבועית -

- מה הפירוש "בכל מסעיהם"?
- מה הפירוש "לעמת"?
- מדוע מקום חנייתן של ישראל נקרא גם כן "מסעיהם"?
- מדוע היו צריכים "חכמי לב" כדי לעשות את השמן למאור למשכן?

השובות נתן אלהים אבות הארץ "אור שאול" קריב ארבע ג.ב. 88 מיקוב 90100

השיעור השבועי מתקיים בכל יום ראשון בבית גב"צ מקלט בניני 400 בשעה 20:30 הציבור מוזמן